

поточето или въ мѣха. Никой отъ чифлика не знаеше за тѣхъ толкова, колкото тя.

Единъ день, прѣкрасенъ пролѣтенъ день, тя се бѣше захласнала надъ единъ малъкъ цвѣтъ, който току що бѣше откъснала прѣдъ устата на бѣлата си коза, едно цвѣтче тѣй нѣжно, тѣй крѣхко, че тя не се осмѣляваже да диша отъ страхъ — да не би да разпилѣе хубавото вѣнче. Тя не чу пруближането на нѣкакви стѣпки; ето защо отскочи на страна и изписка, когато една голѣма ржка се прострѣ къмъ нея изневидѣлица и дръпна леко цвѣтчето, като сжщеврѣменно единъ дебелъ гласъ извика на самото ѣ ухото:

— „Вероника! сжщата, която търся отъ толкова часа! Дѣ я намѣра, мое дѣте?“

Гертруда не отговори на този въпросъ. Тя устреми широкоотворенитѣ си очи къмъ събесѣдника. Той бѣше единъ нисъкъ старецъ, съ голѣми очила и съ каскетъ съ голѣма козирка. Неговитѣ дрехи бѣха съвсѣмъ прости, тѣ бѣха извехтѣли и крѣпкитѣ по тѣхъ показваха, че той не ги щадеше твърдѣ много и че ги караше да минаватъ по необходимостъ прѣзъ най-гжститѣ храсталаци. Той държеше въ ржката си тояга, и носѣше окачена прѣзъ рамото си голѣма бѣла кутия.

Кажи ми, мѣничко момиченце, откъдѣ откъсна тази вероника? — попита той наново Гертруда, показвайки ѣ цвѣтетото, което бѣше взелъ безъ всѣкаква забикалка отъ нея.

Гертруда се съвзе отъ първия си страхъ. Тя разбра въпроса на стареца, и, безъ да продума, го поведе къмъ мѣстото, дѣто бѣше забѣлѣжила други подобни цвѣтя. И до като старецътъ търсеше нѣкое отъ тѣхъ, тя се замисли, както никога